

Scenrecensioner

Scenrecension: Klichéer och nerv i Zoompjesen "Gangbang"

UPPDATERAD 14:31 PUBLICERAD 12:30

I Zoompjesen "Gangbang" ska Gabriella ta emot ett gäng killar i sin lägenhet för en livesänd orgie. Foto: Teater Reflex/ Kasper Wildén

"Gangbang" är virusanpassad scenkonst som kretsar kring en livesänd sexorgie. DN:s Kristina Lindquist ser en Zoompjes som tyngs av stereotyper men lyckas återskapa scenkonstens närvaro och nerv.

Teater

"Gangbang"

Av: Emanuelle Davin och Gudarna. Regi: Emanuelle Davin. Regiassistent: Ebba Nord Alexandrie. Ljus: Michael Forsberg. Scenografi: Natasia Wadsted. Film: Arantxa Hurtado. Med: Kajsa Sparrefors, Hjalmar Wide, Max Nilén, Teodor Olsson, Rasmus Gisby, Erik Jeansson Karlsson, Daniel Ohlsson, Mattias Tor Pettersson, Johannes Stenmarck, Charlie Challis. Scen: Teater Reflex/Zoom. Speltid: 1 tim 15 min

En man skriver i chatten: "Tro fan att kulturarbetare är arbetslösa nu. Vad fan har jag betalat för?"

I samband med fjolårets satsning ”La tragedia umana” menade gänget på Teater Reflex att det var dags för scenkonsten att våga riskera något på allvar. Och risken man tar när man spelar teater på Zoom är naturligtvis att folk hatar vad de ser och berättar det för alla andra, som i ett kommentarsfält på sociala medier.

Det är fredag kväll i allt en bistrare pandeminovember, teaterhusen stänger ner och det känns plötsligt inte självklart att någonsin få ta plats i en salong igen. I det läget har frigruppen i Kärrtorp digital premiär på Emanuelle Davins nyskrivna pjäs ”Gangbang”. Det handlar alltså inte om en inspelad föreställning, utan om livesänd teater, med publiken på Zoom. Hundra procent virusanpassad scenkonst. ”Är det här framtiden?” hinner jag tänka, och allt känns väldigt sorgligt.

I ”Gangbang” får publiken möta den digitala sexinflueraren Gabriella, som snart ska ta emot ett brokigt gäng killar i sin lägenhet för en livesänd orgie. Männerna i fråga har i sin tur en rad olika bevekelsegrunder för att delta. Någon är ensam, en annan ska ta reda på om han duger i sängen, en hippiesnubbe tror att gruppsexet ska bidra till att hela mänskligheten. En trio är där för att skapa content till sin digitala produkt och hoppas på sura miner från feministerna. Ni fattar, det är samtidsmarkörer hela vägen ut i kulisserna. Tanken är möjligen att nyansera bilden av män och manliga drivkrafter, men utförandet är bortom stereotyp. Än mer klichétyngt är det brandtal Gabrielle håller för rätten att vara sexarbetare, inte minst när det hintas om en komplicerad fadersrelation och hon dyker upp till inspelningen i två barnsliga flätor.

Som idéteater är det tämligen svagt, om än ganska underhållande. Och det Teater Reflex faktiskt lyckas visa med ”Gangbang” är att det går att återskapa en digital skärva av det som är scenkonstens innersta väsen – känslan av att sätta sig själv på spel. Den missnöjda mannen i chatten är en stor del av att det blir så, och han får också omedelbart svar på tal: ”håll truten (...) din jävla incel”. I det meningsutbytet finns en nerv som påminner publiken om att vi finns till, att vår närvaro ger avtryck i stunden. Nästan som på teatern.

TEXT

Kristina Lindquist

kristina.lindquist@dn.se